

Ilyen az a közszállítási vállalat is, amelyikkel naponta utazom. Kedves cég. Velük igazán könnyű a slow mozgalomhoz csatlakozni. Ha akarsz, ha nem, lelassulsz.

Nekik köszönhetően nem lehet elfelejteni a régi jó világ működését, amikor még nem forgott minden a fogyasztók kiszolgálása körül, nyoma sem volt a PR-nak, nem kellett körülrajongani a klienseket, előfizetőket stb. Nem csillagoztunk ötösre alkalmazásokat, éttermeket, szolgáltatásokat. **Örültünk, hogy van, s kész.** Szerencsére van még, aki megtartja a régi jó szokásokat, és nem dől be ennek a modern hülyeségnek.

Szóval történt egyik reggel, hogy szokás szerint a reggeli autóbuszra igyekeztem. Hét órakor szokott jönni, vagyis én akkor ülök fel rá, a járat egy másik településről indul el, Homoródalmásról, korábban. Távolról már láttam is, hogy közeledik a járgány, gondoltam, milyen jó, hogy siettem, épp időben vagyok.

De még mennyire időben voltam!

Csak még én sem tudtam, hogy miért. De hamar kiderült, hogy a busz, ami jött, az nem ment.

Nem ment tovább a menetrendszerinti járat, mint szokott Székelyudvarhelyre, hanem kirakta az utasokat a szentegyházi megállóban a friss hajnali levegőre, és **visszafordult üresen** abba az irányba, ahonnan jött.

Kevesen vagyunk, nem kifizetődő ennyi emberrel begurulni – találgatták utólag a leszállított utasok.

Tizenhatan voltunk, ha jól emlékszem, többnyire ismerős arcok, akik reggel munkába igyekeznek. A cigisek elszívtak pár szálat, a többiek csak simán, békésen vártak, amíg a Csíkszeredából érkező járat kereken **20 perc múlva** felvette őket és hajlandó volt beszállítani Udvarhelyre. Nem is értettem ezt a nagylelkűséget.

Az ajándékba kapott énidőnek persze nagyon örültem, gondolom, mindenki más is, a Kápolnáson és Máréfalván várakozó további 8-9 utas szintén, de azért nem szerettem volna megismételni másnap reggel ezt a meditációs gyakorlatot. Aludni egy kicsit jobban szeretek. Ezért délután az autóbuszállomás pénztáránál próbáltam megtudni, másnap reggel vajon mi fog történni?

A kasszás néni nem tudta a választ, hiába nézte a menetrendes táblázatot. Azt mondta, ő nem ezzel foglalkozik, de várjak egy kicsit, mert megkérdezi Karcsit.

Karcsi sem tudta, de az rémlett neki, hogy az a járat, amelyik reggel 7-kor van Vlöhicán, azzal az iskolások járnak. De ezen a héten nincs iskola – állapították meg közösen. Mondom, hogy tudom, de iskola a múlt héten sem volt, autóbusz viszont igen, mi történhetett ma reggel, és vajon lesz-e a járat holnap?

A sofőrt kell megkérdezni –

mondták. A sofőr vonogatta egy kicsit a vállát, majd azt mondta: Ejsze nem lesz. Nincsenek iskolások, szerintem nem lesz járat.

Na, gondoltam, legalább lehet sejteni, hogy mire számítsen az ember. Az éjszaka folyamán

azonban változhatott valami, mert másnap reggel a szokásos időben érkezett az autóbusz. Nem fordult vissza, nem pakolt ki senkit, **pedig csak öt ember ült rajta**, beszáguldott egyenesen a városba. Csodálkoztam.

De nem sokáig. Ugyanazon a napon, hazafele menet megint kapott az utazóközönség tíz perc bónuszt, csak úgy semmittevésre. Eddig tartott ugyanis, hogy az aktuális autóbuszvezető az idegességtől remegő kézzel jegyet nyomtasson mindenkinek – ez azt jelenti, hogy ellenőr várható. Majd ezután a koranyári kánikulában harmincvalahány aszalódó emberrel a fedélzeten, szellőzésmentes járművel megvárjon egy elkésett utast, aki mellesleg a társaság nevével feliratozott autóval érkezett. Kedvesek, mondtam én.